

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 269
Març
abril
2007

Palau d'Herodes a Masada, excavat a la roca.
Fotografia d'Oriol Rifé

CICLE «LA INDUSTRIALITZACIÓ»

9 març— Conferència «Dones i indústria tèxtil a Catalunya» per Montserrat Llonch, a les 20.30 h al local social.

11 març— Excursió: Girona, santuari dels Àngels i Madremanya (Gironès), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

13 abril— Conferència «La construcció de la xarxa ferroviària» per Pere Pascual, a les 20.30 h al local social.

15 abril— Excursió: Súria, Coaner i Sant Mateu de Bages (Bages), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

11 maig— Conferència «La industrialització a Catalunya en el segle XX» per Carles Sudrià, a les 20.30 h al local social.

13 maig— Excursió: Santa Maria de Besora, Bellmunt, salt de la Salgueda i Vidrà (Osona) amb sortida del Parador a les 7 del matí.

MATINALS

4 març— Excursió a les Roques de la Coca i Els Emprius (Sant Llorenç del Munt) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

18 març— Excursió al Puig del Papiol (Alt Penedès) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

1 abril— Excursió al castell de Burriac (Maresme) amb sortida de la

plaça Verdaguer a les 7.30 h.

20 maig— Excursió a Montserrat (Bages) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h.

ALTA MUNTANYA

23 i 24 març— Excursió a la vall de Mulleres (Alta Ribagorça).

13 i 14 abril— Excursió a la vall de Campcardós (Cerdanya).

11 al 13 maig— Excursió a la canal sud-oest del Montardo (Vall d'Aran).

26 al 28 maig— Excursió als pics d'Alba (Maladeta, Pirineu aragonès).

XXXIII MARXA DE REGULARITAT

6 maig— XXXIII Marxa de Regularitat de la SEAS.

Lliri de neu (galanthus nivalis)

ESPERANCES I PREOCUPACIONS

El dissabte dia 17 de febrer va tenir lloc l'Assemblea General de la SEAS. Al llarg de dues hores es van comentar els diferents punts de l'ordre del dia. Dels temes tractats dos van despertar especial atenció.

Darrerament **una quinzena de joves s'han fet socis de la SEAS** (la Secció té 282 membres, dels quals 39 són menors de 35 anys). A la Junta li agradaria la seva continuïtat i que les seves activitats poguessin ser considerades «oficials» i figuressin al calendari anual de la Secció. La Junta els ofereix ajuda, mitjans, informació, propaganda i el local social. La SEAS està esperançada amb aquest grup de joves i els desitja una llarga vida dins l'entitat.

La destrucció del territori i del paisatge que ha tingut lloc al litoral amenaça ara les nostres zones de muntanya; però la població cada vegada està més sensibilitzada en la preservació de la natura i tots som conscients de la força que podem tenir davant les administracions públiques per conservar el nostre patrimoni natural. A l'Assemblea van haver diverses intervencions en aquest sentit.

Endesa vol construir una presa al congost de Montrebei, protegit pel

PEIN (Pla d'Espais d'Interès Natural); el grup ecologista IPCENA ha endegat una campanya de recollida de signatures per a impedir-ho, i la SEAS els dóna suport. Estava prevista una carretera per la serra de Collserola —un vial de cornisa— entre Molins de Rei i Sant Cugat del Vallès, però la pressió de grups ecologistes ha aconseguit convèncer el Consorci de Collserola i les diverses forces polítiques de no tirar endavant aquest projecte. Es vol construir una carretera des de Sant Feliu fins a la fàbrica SANSON. Al Tibidabo l'Ajuntament de Barcelona vol tallar alzines mil·lenàries per a ampliar el Parc d'Atraccions, però un gran sector de l'opinió pública s'ha manifestat en contra mitjançant escrits o cartes a la premsa. Al Pallars Sobirà algunes empreses i persones particulars, amb molts diners, projecten construir camps de golf (i urbanitzacions al seu entorn), però grups actius volen impedir-ho. A la Vall Fosca ja s'estan construint noves pistes d'esquí i urbanitzacions a prop d'elles; és possible que, en aquest cas, ja no estiguem a temps d'aturar-les. Els assistents a l'Assemblea demanen a la Junta que estigui a l'aguait de les agressions al territori i al paisatge, que ens n'informin i, així, els socis podrem col·laborar encara que només sigui amb la nostra signatura.

ISRAEL? PALESTINA?, L'ETERN CONFLICTE

Una experiència a «Terra Santa»

Roser Camps

«Els jueus es molesten si diem Palestina. Els palestins es molesten si diem Israel. Us suggereixo d'optar per una fórmula políticament correcta i també religiosament correcta: **Terra Santa**. Jordi Cervera, juliol de 2006».

M'agradaria oferir-vos aquest relat d'un viatge interessant, i privilegiat diria jo, pel guia que portem des de Catalunya, en Jordi Cervera, per les persones que trobem i que ens acullen, i també perquè ens ha portat a ser testimonis gairebé en directe d'una guerra, absurda al segle XXI, injusta com totes les guerres, i que té difícil solució donades les diferències abismals que hi ha entre els dos grans pobles que comparteixen el mateix territori, jueus i palestins. Espero no cansar-vos i voldria precisar que malgrat que un mateix mai no és objectiu del tot, no voldria decantar-me a favor de cap grup humà dels que viuen allà, sinó simplement intentar mostrar-vos una visió gairebé a vista d'ocell i la impressió personal dels dies que hem passat en aquesta terra extraordinària i a la

Residència «Maison d'Abraham». Fotografia d'Oriol Rifé

vegada tan complexa.

El gran atractiu d'aquest viatge, de la mà d'en Jordi Cervera, que coneix molt bé aquests territoris, a més de visitar els llocs de què tradicionalment se'n n'ha parlat a través de la Història Sagrada i l'Evangelí, era conèixer la realitat *in situ* de la convivència (o mala convivència) entre jueus i palestins. A pocs dies de marxar, la veritat és que la perspectiva no era gaire optimista perquè, encara que sempre hi ha enfrontaments, la situació es complicava arran d'uns segrestos de soldats del Tsahal (el potent exèrcit israelià) que s'havien produït el mes de juny.

Així és que una vegada arribats a Jerusalem des de l'aeroport de Tel Aviv, ens instal·lem a la que seria la nostra residència durant els cinc dies d'estada a la ciutat, «La Maison d'Abraham» —els qui porten la casa són francesos— situada al cim d'un turonet dels que envolten la ciutat

vella, a «Jerusalem est», la zona àrab de la ciutat. Val a dir que els palestins reivindiquen aquesta «Jerusalem est» com a capital del seu futur Estat.

La «Maison» és una casa d'acollida en el sentit més extens de la paraula: caminants de tots els països que arriben a Jerusalem, pelegrins, viatgers, també palestins de més enllà del mur, que van a les visites mèdiques a la ciutat i no tenen mitjans per hostatjar-se en un hotel, i també algun perseguit. És realment una casa molt acollidora que funciona amb ajudants voluntaris; són joves de diferents països d'un tracte exquisit i que vénen per un temps per fer un servei. La cuina és

excel·lent, àrab i mediterrània, i aquesta casa està envoltada d'un petit bosc des d'on es pot contemplar una bonica perspectiva de la ciutat emmurallada.

La primera nit que vam ser a Jerusalem, el dia 5 de juliol, vam tenir una trobada amb un rabí, vestit a l'europea (faig aquesta precisió perquè dels jueus de religió, n'hi ha de tres tendències: conservadora, ortodoxa i progressista. El ortodoxos i els conservadors van vestits a la manera tradicional amb abrics negres, pantalons o mitges negres, els tirabuixons llargs a cada costat de la cara i el capell negre o la kippà a la coroneta del cap). Mentre el rabí

Mesquita de la Roca amb Jerusalem al fons. Fotografia d'Oriol Rifé

parlava vam sentir un soroll semblant a uns trets, ens vam mirar els uns als altres i un membre de la comunitat es va alçar i va tancar la porta, sense cap comentari. En acabar, amb una tensa i aparent normalitat, vam obsequiar al rabí amb un producte típic nostre, de Catalunya, i això de l'obsequi amb productes catalans es va repetir amb totes les persones amb qui ens vam trobar per escoltar-los i amb els qui ens van acollir a casa seva.

En sortir, mentre algú va dir que eren focs artificials per no espantar, els altres van parlar de trets; i aquests, que eren de debò, es van repetir cada nit que vam ser a Jerusalem, perquè, com ja he dit, la nostra residència era al barri àrab, molt a prop del mur que han aixecat els israelians.

El divendres dia 6 de juliol, quan ens disposàvem a seguir la nostra ruta per fer les visites programades a la ciutat, ens vam trobar amb carrers tallats i un gran desplegament de policia, amb les metralleres ben visibles. Els divendres és el dia festiu dels musulmans, i aquests s'aplegaven a la **Haram es Sharif** —la gran esplanada que conserva el record del segon Temple de Salomó— per anar a resar a la mesquita d'**Omar o Cúpula de La Roca** i la de **El Aqsa**. Aquesta esplanada és el tercer lloc sagrat dels musulmans després de La Meca i Medina. A causa d'una massacre que es va produir a l'esplanada, els israelians han prohibit als

musulmans que vagin en massa i s'aglomerin, per això es produeix el desplegament de l'exèrcit cada divendres.

Una trobada interessant va ser amb una dona palestina que va venir a la Casa d'Abraham a explicar-nos en quines condicions viuen en els seus territoris ocupats per Israel. Lògicament és l'altra versió del que ens havia explicat el rabí i així cadascun de nosaltres podia anar-se fent un criteri personal de la situació en què es troben els uns i els altres. I també, al final de l'exposició i el col·loqui, li vam oferir els presents de productes de la nostra terra.

Quan vam anar al mur de les lamentacions, la vigília del Sàbath, hi havia algun soldat israelià, amb unes grans motxilles, l'arma al braç i amb la kippà al cap, resant, probablement abans de marxar cap a la guerra donat que alguna cosa ja es podia preveure després dels segrests dels soldats israelians. I així, just abans del conflicte, durant cinc dies vam visitar la Jerusalem dels temps d'Herodes, la Jerusalem del segle I, la Jerusalem medieval, la Jerusalem dels creuats, la Jerusalem àrab, la bizantina... i la moderna Jerusalem; com abans deia, moltes cultures van deixar la seva petja.

El dissabte dia 8, el Sàbath, dia de festa dels jueus, tot i l'ambient tens que es respira —els xofers escolten les ràdios i parlen entre ells—, es veu gent que fa *jogging* molt d'hora com

si res no passés. Nosaltres sortim de Jerusalem per una carretera molt controlada, travessem «el mur de la vergonya» que separa Israel de Palestina, i anem a visitar la ciutat de Betlem. Es coneix de seguida que som en territori de l'Autoritat Nacional Palestina; les façanes de les cases estan empaperades amb pamflets a favor de Hamas i Hezbollah, banderes palestines als terrats, és com un altre país diferent i les mirades són penetrants. De fet, nosaltres representem per a ells els «rics occidentals que vénen a fer turisme», quan la realitat és una altra.

Un capellà maronita, una varietat de l'església ortodoxa, casat i amb fills, ens prepara un suculent dinar àrab gairebé de festa major: un dinar a base de: humus, una exquisida salsa feta amb cigrons, unes salses blanques fetes amb iogurt i cogom-

bres, llimona i alguna cosa més per a enriquir les amanides, que contenen verdures picadetes molt petites, «falafel» —sempre «falafel» de verdures— i un excel·lent corder. Gairebé sempre fruita de postres. Després de dinar la família del maronita ens ofereix la venda de productes d'artesanía elaborats per ells mateixos per ajudar l'economia d'aquesta zona. A la tarda tornem a Jerusalem, i... a l'anar a dormir a la Maison, els trets de cada dia al vespre se senten gairebé com si els desapareixin a la nostra finestra. Aquesta nit no vaig poder dormir, pensant cap a on o a qui anirien dirigits aquests trets.

Després de cinc dies a Jerusalem, aquesta ciutat, aparentment tranquil·la malgrat l'exèrcit ben visible per tot arreu, vam pensar que «marxàvem cap a un oasi de pau» a

la zona de la Galilea, on es troba el llac de Tiberíades —zona tradicionalment de vacances i de repòs al nord del país— que fa gairebé de frontera amb el Líban, Síria i Jordània. Abans d'arribar a Tabgha, el nostre allotjament a Galilea, vam travessar el desert, l'immens desert de Judà i enmig d'aquella immensitat un vell beduí mutilat, no se sap sortit d'on, venia collarets de pedres de tots colors, exposades en un mocador sobre una caixa de fusta i —evidentment, consumisme solidari— les hi vam treure de les mans. Vam travessar també el Wadi Quelt, un frondós oasi prop de Jericó, la ciutat constantment habitada més antiga del món i on es cullen els millors dàtils, que va ser la primera ciutat en ser transferida a l'Autoritat Nacional Palestina després dels acords d'Oslo, el dia 13 de setembre de 1993.

Seguint la ruta vam visitar la fortalesa de Massada, fortalesa edificada per Herodes el Gran a la vora del mar Mort. És una fortalesa impressionant edificada en forma de terrasses tallades a la roca i on s'arriba amb un modern telefèric.

El mar Mort curiosament és la zona més baixa de la terra respecte del nivell 0, és a dir és a 393 m sota el nivell del mar. Aquestes aigües són ben mortes, ja que no hi viu cap criatura marina, ni vegetals ni animals. Només hi ha sal. En entrar a l'aigua només trepitges boles de sal en lloc de pedres, i la seva densitat

és tan alta que no pots nedar; és ben cert, però, que és rica en minerals (magnesi, sodi, calci, clorur de potassi i altres sals), i és una estació termal de primer ordre. Allà, ni soldats, ni tancs, ni avions ni res, vam pensar que ja anàvem cap a la tranquil·litat. Després de banyar-nos i salar-nos, gairebé com les anxoves de l'Escala, vam visitar les ruïnes de Qumran, un indret ple de coves on es varen trobar els cèlebres «manuscrits del mar Mort» (antics textos de la Bíblia que els essenis van amagar fa dos mil anys i que un jove beduí va descobrir l'any 1947). Avui es troben al «Santuari del Llibre de Jerusalem».

Del mar Mort ja ens vam dirigir cap al nord del país seguint el curs del riu Jordà, que discorre paral·lel a la frontera amb Jordània. De fet, teníem les muntanyes de Jordània allà mateix...

Una vegada arribats al **Pilgerhaus Tabgha**, la nostra residència a Galilea, situada a la vora del llac de Tiberiades i molt a prop de la frontera amb el Líban, la qual també és una casa d'acollida —si bé aquesta vegada és alemanya, i es pot dir que «de cinc estrelles»—, van començar els ensurts, encara que ningú comentava res ni deia res.

Encara que les informacions sobre els primers bombardejos aquí a Catalunya sembla que van arribar el mateix dimecres dia 12 de juliol, el dia abans, és a dir dimarts 11, una

Alts del Golan. Fotografia d'Oriol Rifé

trucada de la meva filla des de la redacció de La Vanguardia, —com que no acostuma a trucar des de la feina si no és quelcom important— ens va posar en alerta. A les quatre de la tarda, hora de Catalunya (allà eren les cinc) em pregunta: *esteu tots bé, mare?*; sí, sí, perquè ho preguntes així?; *No, no passa res, bé, bé, ja t'aniré trucant sovint, cuideu-vos.*

Els temors es van confirmar quan a la nit del mateix dimarts vam començar a sentir les primeres bombes que queien bastant a prop nostre, potser uns 15 o 20 quilòmetres al principi. L'endemà al matí teníem confirmada la visita a Banias, a les fonts del riu, allà neix el riu Jordà que prové de la muntanya d'Hermon, l'única muntanya d'Israel que queda nevada a l'hivern, i que té una esplèndida estació d'esquí.

A les deu del matí vam confirmar el dinar en un restaurant libanès de Banias, que fa frontera amb el Líban. Vam sortir a la carretera més o menys a aquesta hora perquè és rela-

tivament a prop de la nostra residència. És una carretera solitària en la qual no passava ningú, i a través de la qual travessem els Alts del Golan, que és una franja de Síria conquerida per Israel i molt marcada per la Guerra dels Sis Dies i per la Intifada, per la qual cosa va quedar arrasada. Avui el cim es troba urbanitzat i ben cuidat, i ens hi vam aturar una estona. Malgrat estar ben cuidada en aquesta zona, tan carregada d'història recent, hi ha molts cartells amb la inscripció DANGER MIN, que ens avisen del perill d'aquells prats, on fan pasturar les vaques perquè siguin elles les que trobin els «caramels explosius», pobres vaques...

Vam passar per Safed, la quarta ciutat sagrada dels jueus, per Kiriath Shmona... i quan arribem a Banias, tot tancat i barrat, havia marxat tothom de pressa, i nosaltres, sense dinar, no érem gaire conscients encara de la situació que es presentava.

El nostre xofer, en Joseph, un ciutadà cristià de Jerusalem, com que anava rebent notícies per la ràdio, ens portava pel lloc més segur en aquell moment i nosaltres ens sentíem tranquils perquè per aquella carretera no trobàvem ningú, però després vam saber que.... que estava tallada! En baixar dels Alts del Golan vam trobar un camió que duia un tanc, i a partir d'aquell moment ja no van parar de passar avions i helicòpters —d'aquells de les pel·lí-

cules de guerra— a molt poca alçada, constantment, dia i nit, i les explosions de les bombes les anàvem sentint molt sovint i a prop. De fet les dues ciutats per les que vam passar, Safed i Kiriath Shmona al cap d'una hora d'haver passat nosaltres les van bombardejar. Uns dies després, quan nosaltres ja érem a casa, Kiriath Shmona va quedar totalment destruïda. I ja a partir d'aquell moment les nostres cares eren de preocupació, però alhora de confiança encara que des de casa no es pogués entendre així. El nostre guia, en Jordi, que fa estades llargues a Jerusalem, cada dimarts va a les presons d'alta seguretat que tenen els israelians i ens en va mostrar una en passar per davant, impressionant. La veritat és que té molts amics a Jerusalem amb molt bones relacions tant amb israelians com amb palestins i, de fet, vam continuar el viatge confiats perquè ens portava per llocs segurs i tranquils.

El divendres dia 14, dos dies després de l'inici de la guerra, nosaltres anàvem seguint el nostre camí, gairebé diria que esquivant els bombardejos, i al vespre, després d'haver visitat la ciutat de Nazareth—ciutat amb una nombrosa població palestina on les banderes palestines onegen a moltes cases— vam fer una visita a casa dels germanets de Foucauld, un militar

francès que a l'any 1916 morí a Tamanrasset (Algèria) a mans d'un tuàreg. A Nazareth viu gent seguint el seu esperit d'ajudar els desfavorits. Un dels germans ens explicava una mica el procés del militar, la seva evolució personal i les tasques que duen a terme els seus seguidors. De sobte es va sentir el que a mi em va semblar un espetec de trets i entre nosaltres es creuaren les mirades de desconcert i d'angúnia —a mi se'm va gelar la sang pensant que d'allí no en sortiríem vius—, però més tard en sortir al carrer tot estava tranquil i no va passar d'un ensurt. Van dir que eren coets, però jo no n'he tret l'entrellat.

I el dia 15 de juliol vam sortir cap a l'aeroport Ben Gurion de Tel Aviv per tornar a casa. Després de fer-nos obrir i remenar les maletes i de passar un interrogatori, la darrera anècdota la va protagonitzar un dels nostres companys, un jove de Ripoll, d'ulls blaus i ben plantat, a qui van confondre amb un periodista libanès. Fins que no venir la policia, i després d'un llarg interrogatori, no vam poder embarcar. Al final tot va quedar en un ensurt; fou un malentès que segur que ell recordarà sempre... i nosaltres, suposo que ell també, de ben segur tornarem a visitar els nostres amics de «Terra Santa», Israel Palestina, Palestina Israel, com vulgueu.

ELS NOSTRES REFUGIS

Ramon Segret

Presentació

Juliol de 2006. Tres amics fem una curta travessa per les muntanyes del sud de la Vall d'Aran. Aprofitem la còmoda xarxa de refugis per fer-hi nit. Les estones passades en aquests llocs tan especials, microcosmos plens d'activitat humana enmig de la solitud del paisatge que els envolta, estan plenes d'imatges i sensacions peculiars. Un dia en són unes, l'altre unes altres i així successivament, formant en les nostres ments un cúmul de situacions viscudes. De tot plegat en surt un quadre; en surt:

Que bonic que és el refugi!

És un refugi molt ben organitzat i portat. Perquè unes 80 persones aquí dins, sobretot el dia que a fora plou, intentant cada una d'elles fer una cosa diferent no és un problema trivial d'organització.

Només entrar has de passar per sobre de tota una estesa de botes ja que tothom s'ha de descalçar per transitar pel refugi. El mèrit és trobar les teves l'endemà. Els més previsors les deixen en racons i postures inversemblants per trobar-les més fàcilment.

Al costat de l'estesa de botes s'obren dues habitacions no gaire grans però que tenen el mèrit d'acomodar totes les 80 motxilles dels

Refugi de la Restanca. Fotografia de Jordi Gironès

estadants i és que no es pot prosseguir dins del refugi amb la motxilla. El mèrit d'aquestes habitacions no és només contenir motxilles sinó els seus propietaris, que periòdicament es dediquen a buidar-les i tornar-les a omplir. No us cregueu que això és una ocupació d'imbècils, no. El que passa és que allò que necessites sempre es troba al fons de tot de la motxilla, cobert per totes les altres andròmines i això obliga a treure-ho tot i tornar-ho a col·locar pacientment a dins.

Si el refugi té cuina lliure per qui vulgui fer-se el sopar llavors pot succeir que l'estesa de botes i l'amuntegament de motxilles que no caben als seus respectius llocs comparteixen el mateix espai que una llarga lleixa que segons els rètols és la cuina lliure en qüestió. Avui dia és difícil, però, de veure algú que s'atreveixi a l'aventura de fer-se unes sopes enmig de botes, pals, mitjons i motxilles.

Passades les habitacions de les motxilles es diria que arribem a la cambra de tortures pels esgarips que se senten i per frases entretallades com «Això no pot pas ser bo...». Però tranquil·litzem-nos. No és cap cambra de tortures, és simplement la dutxa d'aigua freda.

Un cop desempallegats de botes, pals i motxilla i dutxats ens encaïmem a la primera planta. Molt ben organitzada. Un despatxet minúscul per acollir els caminadors, dos menjadors de molt bon estar i una

cuina d'on surten unes olors esperançadores.

Les dues plantes superiors contenen les habitacions de dormir amb els seus prestatges de planxes de fusta amb matalassos, coixins i flassades. Tot un luxe!

Ara que només ens resta esperar el sopar s'imposa sortir a fora per respirar aire pur i fer alguna foto de concurs. Quan passem per la planta baixa, per sobre de l'estesa de botes, contemplem el conjunt d'excurcionistas de rigor buidant i tornant a omplir motxilles. És com un ritual místic que posa a prova la paciència i contenció mental de les persones, com una mena de mantra corporal.

Bonica vista sobre el llac –perquè aquí tot refugi té el seu llac–. Fa fresca. Cal anar a cercar una peça d'abric de dins de la motxilla. Quan podem ens incorporem al ritual de buidar, cercar i tornar a omplir motxilla tot fent un lleuger somriure de complicitat als companys desconeguts que estan fent el mateix. Ens sentim membres d'una mateixa comunitat.

Un altre cop a fora pots aprofitar per fer allò, si és que ens tens ganes. El vàter acostuma a ser de disseny. Sí que està contingut dins d'una mena de barraca de fustes, ben separades perquè la ventilació no falti. Però aquí el detall de disseny és que no té porta. Però, segueixo amb el disseny, el problema –si és que ho és– s'ha resolt amb molt d'enginy. De

Refugi i estany de Colomers. Fotografia de Jordi Gironès

fet per anar al vàter t'has de despenjar per una graonada que la primera impressió és que va directa a les aigües del llac sota mateix del refugi. Quan sembla que t'has de precipitar sobre el llac, la graonada fa una tombada en angle recte i allí al davant apareix la barraca de fusta sobre un relleix de la roca vertical els peus de la qual llepen les aigües del llac. Així és que amb aquest colze de noranta graus la privacitat queda assegurada. Ah!, i a més hi ha un element que la reforça. Es tracta d'un signe de prohibit circular –atenció ara

amb això dels punts!– pintat sobre una fusta sostinguda entre dues cadenes que s'enganxen als dos costats de la graonada –és com allò dels passos en les tanques electrificades per al bestiar–. Quan uses aquest servei poses el signe de prohibició, quan acabes l'enretires. Perfecte.

Hora de sopar, han cridat. Tothom als menjadors. Tot molt ben organitzat; a cadascú li han assignat un lloc. Una noia molt eficient va servint. Així s'eviten les cues i circulació de persones per l'espai

reduït que queda entre les taules. Tothom assegut, que no es mogui ningú i una sola noia, que sap el que es fa, va repartint-ho tot i recollint-ho després.

Sopar típic de refugi amb els tres plats de rigor: sopa, llegum i tall, i les postres. El plat central pot ser arròs amb lleties, lleties amb arròs, lleties estofades o arròs sol –ja no sé si queda encara alguna varietat més, però totes són bones si hi ha gana–.

Mentre sopem contemplem els companys de menjador: catalans, castellans, una parella de bascos, un grup de francesos, se sent també parlar anglès i holandès; en fi, una

mena d'ONU en miniatura. Edats variades: força joves però també molta gent de mitjana edat i fins i tot grans. Tothom fa el seu paper i tard o d'hora arriba al final de l'etapa.

Hem acabat. Molts s'aixequen, altres ens quedem una estona ja que a fora deu fer força fred. Una estona de plàcida lectura és una bona introducció per agafar el son. Però les coses no són tan senzilles i la maledicció de l'esperit nocturn dels refugis s'abatrà contra alguns de nosaltres i no els deixarà aclucar l'ull durant bona part de la nit. La simfonia per a corda i vent en ronc major dura més del desitjat.

Refugi de Saborèdo. Fotografia de Jordi Gironès

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de gener de 2007

—S'acorda informar la Vegueria del Baix Llobregat de la celebració del 75è aniversari al 2009 a fi i efecte que ho tinguin en compte a tots els efectes oportuns, incloent la possibilitat d'algun ajut econòmic.

—Durant la reunió es comenta la informació rebuda de la Federació, a través d'un CD del 2005, en la qual es dona constància que la nostra Secció és la cinquena del Baix Llobregat pel que fa a nombre de socis. Aquesta seria la llista dels que en tenen més de major a menor: C.E.Vallirana 602, U.E.Eramprunyà de Gavà 550, UEC de Cornellà 369, C.E.Molins de Rei 320, SEAS 269 i C.E.Sant Boi 160. Cal tenir en compte que en acabar l'any 2006 la nostra Secció tenia 282 socis.

—Es decideix comprar un aparell de so per poder-ne disposar d'ell tant en les conferències que es facin en el local com en altres indrets, per la qual cosa es comprarà un aparell que sigui transportable i sense fils (wireless).

—Es fa referència a la donació d'un llibre antic per part d'Ignasi Casas amb el títol de Manual de Alpinismo, que duu una etiqueta de «Club Alpino» referint-se a la Secció que va precedir la nostra l'any 1947.

RECORDANCES

Hermínia Domènech

L'Hermínia Domènech va formar part de la SEAS des de la seva fundació, l'any 1934, i des d'aleshores sempre havia estat sòcia incondicional de la nostra Secció. El 17 de febrer de 2007, recent complerts 92 anys, ens ha deixat per sempre i des d'aquestes pàgines volem recordar-la com a una d'aquelles joves pioneres que van formar part de la nostra Secció.

Joan Noguera

El propassat dia 5 de febrer de 2007 ens va deixar el nostre consoci Joan Noguera Turbau a l'edat de 55 anys. El Joan va compartir amb nosaltres moltes de les excursions fetes durant els darrers quatre anys. Descansi en pau.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 41, núm. 269

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Palau d'Herodes a Masada, excavat a la roca. Fotografia d'Oriol Rifé	
Calendari	618
Assemblea General de 2007	619
Israel? Palestina?, l'etern conflicte, per Roser Camps	620
Els nostres refugis, per Ramon Segret	627
Informació de la SEAS	631
Recordances: Hermínia Domènech i Joan Noguera	631

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 269 – Març-abril 2007